I

Упала снігова завіса
і відслонила
далечінь:
лежить села
тоненька риса,
мов на папері
темна тінь.
Вітрець дими тонкі колише
ніщо й не хрусне
по снігу:
здається
стала біла тиша
і слуха
таємничий гул.
А гул росте,
немов заграва,
і вже ступає на поріг…
– Чи скоро ж
безгомінь білява
впаде йому
до ніг?

II

Село закуталось
в солому —
та й спить.
А вечір із-під верб
насупивсь.
В полі голубому
хтось загубив тоненький
серп.

Тепер нікому не потрібно
його блискучого жала:
стара зима
гаптує дрібно
мережку мрійну
для села.
І спить село.
Сліпі віконця.
Степи —
до пояса! —
в снігу.
Невже чекатимуть,
щоб сонце
Збудило весняну снагу?
А я ж —
схвильований —
із міста,
Де рвійно —
день і ніч без сну —
могутній
пазуху розхристав
і сам собі кує весну!
Кує.
Не розгинає стану,
схилив напружене чоло.
Скоріше б сонце
Дніпрельстану
із-під руки
його зійшло!
Нехай би заспані
віконця
Із-під солом’яних брилів
свінули сяйвом
і без сонця

в пітьму засніжених
полів!